

Sygn. akt III CSK 30/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa W. F.

przeciwko W. C., S. Ś., Polskiemu Komitetowi (...) w W. i Polskiemu Związkowi [...]  
S. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 grudnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 18 lipca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania wobec wykazania przez skarżącego, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ustawodawca zmierza w ten sposób do zagwarantowania, że skarga kasacyjna (nadzwyczajny

środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń) będzie pełnić przypisanie jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie do kontroli w ramach postępowania kasacyjnego - traktowanego jako kolejną instancję - zasadności orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie.

Powód W. F. zaskarżył w całości wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 lipca 2019 r. (sygn. akt I ACa (...)) oddalający jego apelację wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w N. z dnia 2 lipca 2018 r. wydanego w sprawie przeciwko pozwanym W. C., S. Ś., Polskiemu Komitetowi (...) w W. i Polskiemu Związkowi [...] „S.” w W.. Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparł na przesłankach określonych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c., wskazując na potrzebę wykładni art. 361 § 1 k.c. z uwagi na występujące w orzecznictwie rozbieżności a zarazem występowanie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego dopuszczalności stosowania konstrukcji causa superveniens oraz kwalifikacji samego tzw. legalnego zachowania następczego jako rodzaju causa superveniens, bądź jako samodzielnej podstawy analizy odpowiedzialności pozwanego.

Wskazane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przyczyny uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania muszą być przydatne dla rozstrzygnięcia o zasadności tej skargi, w szczególności dla oceny zarzutów wypełniających jej podstawy. Z tego punktu widzenia należy dostrzec, że w stosunku do dwóch pozwanych - Polskiego Komitetu (...) w W. i Polskiego Związku [...] „S.” w W. powództwo zostało oddalone, a następnie oddalona została apelacja powoda wniesiona od wyroku Sądu pierwszej instancji z tej przyczyny, że Sądy meriti uznały brak po ich stronie legitymacji biernej. Zarzuty wypełniające obie podstawy skargi kasacyjnej (naruszenia art. 415 k.c. w zw. z art. 361 k.c. w zw. z art. 50 i art. 44 ustawy o kulturze fizycznej z dnia 18 stycznia 1996 r. w związku z § 8 rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie kwalifikacji, stopni i tytułów zawodowych w dziedzinie kultury fizycznej oraz szczegółowych zasad i trybu ich uzyskiwania, nadto zarzut naruszenia art. 398<sup>20</sup>

k.p.c.) w ogóle nie odnoszą się do zajętego przez Sądy obu instancji stanowiska co do braku legitymacji biernej po stronie wyżej wskazanych pozwanych.

Zarzuty podniesione w ramach obu podstaw kasacyjnych mogą mieć znaczenie wyłącznie do oceny odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanych W. C. i S. Ś.. Również w odniesieniu do tych pozwanych nie zachodzą wskazane przez powoda przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż ani wykładnia art. 361 § 1 k.c., ani wskazane zagadnienie prawne nie są przydatne dla oceny zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. Zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c., określającego zakres kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym, Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną nie tylko w granicach zaskarżenia, ale także w granicach podstaw, a z urzędu w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu pod rozwagę tylko nieważność postępowania. Oznacza to, że rozpoznając skargę kasacyjną Sąd Najwyższy bada zasadność zarzutów wypełniających podstawy skargi kasacyjnej, co oznacza, że nie uwzględnia innych zarzutów chociażby zostały one wyartykułowane w uzasadnieniu skargi kasacyjnej. Uwzględniając to należy dostrzec, że zarzut naruszenia prawa materialnego, z którym wiążą się wskazane w skardze kasacyjnej przyczyny uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, powód uzasadnił uznaniem, iż „nie zachodzi związek przyczynowo - skutkowy pomiędzy brakiem kwalifikacji po stronie trenera (co mogło wpłynąć na jego działania lub zaniechania, które doprowadziły do pogłębienia choroby), a szkodą powoda”. Jest oczywistym i nie wymaga żadnego szczególnego wyводу, że sam fakt braku odpowiednich kwalifikacji po stronie trenera nie mógł być źródłem szkody doznanej przez powoda. Szkada mogła być natomiast następstwem okoliczności ujętych przez powoda w nawiasie zdania wypełniającego wyżej opisany zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. zaniechania podjęcia właściwych czynności (reakcji) albo na skutek podjęcia wadliwych działań przez trenera na skutek braku odpowiednich kwalifikacji, a które powinny być podjęte przez trenera posiadającego takie kwalifikacje. Tylko wtedy można by rozważać odpowiedzialność cywilną trenera za szkody doznane przez powoda. Rzecz w tym, że na podstawie dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych, którymi zgodnie z art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c. związany jest Sąd Najwyższy rozpoznający skargę kasacyjną, i które stanowią podstawę oceny zarzutów naruszenia prawa materialnego

podniesionych w skardze kasacyjnej, Sądy meriti nie ustaliły, aby pozwani nie podjęli właściwych działań wobec powoda, których należałoby oczekiwać od trenerów posiadających wymagane kwalifikacje. Również w zarzucie wypełniającym podstawę skargi kasacyjnej naruszenia prawa materialnego nie wskazuje się takich konkretnych zaniechań lub działań. Z tej perspektywy nie mają więc znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności skargi kasacyjnej wskazane przez powoda przyczyny uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania.

Wskazane w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przyczyny uzasadniające przyjęcie tej skargi nawiązują tylko do jednego argumentu Sądu drugiej instancji zawartego w końcowym fragmencie uzasadnienia wyroku tego Sądu, w którym oceniono odpowiedzialność pozwanych przy hipotetycznym założeniu, że po stronie trenerów doszło jednak do zaniedbania (w postaci braku polecenia udania się do lekarza, czy też wniosku o dalsze badania). Ocena ta jednak została przedstawiona niejako obok zasadniczej oceny Sądu drugiej instancji i w oderwaniu od przyjętych przez ten Sąd ustaleń faktycznych. Nawet więc przy założeniu, że w tym zakresie jest ona wątpliwa prawnie, na co wskazuje powód w skardze kasacyjnej, nie miałaby to znaczenia dla rozstrzygnięcia o zasadności podniesionych w skardze kasacyjnej zarzutów naruszenia prawa materialnego. Podstawą oceny tych zarzutów przez Sąd Najwyższy jest bowiem stan faktyczny stanowiący podstawę wydania zaskarżonego wyroku, a nie stan faktyczny hipotetyczny nieustalony przez sąd drugiej instancji. Skarga kasacyjna nie zawiera natomiast zarzutów naruszenia prawa procesowego, których uwzględnienie mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne sprawy.

W sprawie nie zachodzi także nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398<sup>13</sup> § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398<sup>21</sup> k.p.c. uwzględniając sytuację osobistą, zdrowotną i majątkową powoda.

